

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΗ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, 1888.

ΑΡΙΘ. 213

Συνδρ. έτηρ. έν Έλλάδι Δρ. 1.

ΑΙΦΗΜΕΡΙΣ

Είς ούδένα, πλην τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται «η Έφημερίς τών Παίδων» άνευ προπληρωμής.

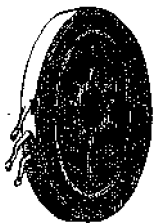
» » » Έξωτερικῶν δ 2.

Έν ὁδῶ Σταδίου ἀριθ. 39.

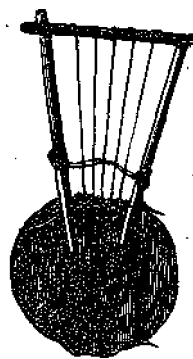
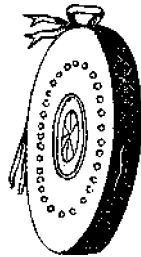
ΙΑΠΩΝΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

«Μη βάλῃς τὸ περιστέρι νὰ σοῦ κουβαλήσῃ σιτάρι.» λέγεται όταν φέρῃ κανεὶς τὸν ἄλλον εἰς πειρασμὸν

«Ἡ θάλασσα δὲν φοβεῖται τὴν σκόνην.» ἔλ. ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν φοβεῖται τὴν συκοφαντίαν. «Ὁ κόσμος εἶναι ὅπως τὸν κάμνει ὁ καθεὶς.» δηλ. ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐξαρτῶνται τὰ ἐγρήγορα καὶ τὰ δυσάρεστα.

Μουσικὰ ὄργανα.

«Κάμε καπάκι τοῦ μουροῦ ἐκείνου καὶ σκέπασέ τον» λέγεται όταν φλυαρῆ τις ἀδιακόπως.

«Ἐκίμαμεν θεόν, ἀλλὰ δὲν του ἐδώκαμεν φυγὴν.» λέγεται ὑπὸ πολλῶν ἰαπωνῶν, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ εἰδωλολάτραι ἐννοοῦν τὴν ματαιότητα τῶν εἰδώλων.

Ταμπούρνια.

Εἶδος ἀρχαίας λύρας.

Ο ΠΑΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΛΗΝΤΟΣ.

Μέσα στὸν κάμπο, μυχρὴ παπαρούνα,
Εὐμορφῆ, κόκκινη, χαμαρωτῆ,
Τὸν θολωτὸν οὐρανὸν ἀντιζεῖ,
Καὶ πῶς βαστεῖται ἐκεῖ ἀπορεῖ.

Βλέπει παρέχει ψηλὸ κυπαρίσσι,
Καὶ παίρνει θάρρος καὶ τὸ ρωτᾷ.
«Μήπως εἰς τὴν κορυφὴν σου ἐπάνω
«Ὁ θολωτὸς οὐρανὸς ἀκουμῆθ;»

«Ὅχι, ὦραία μου,» λέγει ἐκεῖνο,
«Ὅστε τὴν ἄκραν του φθάνω νὰ ᾿δῶ,
« Ἄλλος ψηλότερος εἶ τὸν σηκῶν, —
« Ἴσως αὐτὸ τὸ ἀντίκρυ βουνό.»

« Ἄνεμε, σῦρε νὰ τὸ ρωτῆσῃς —
« Ἄλλον ψηλότερον δὲν θα εὕρῃς.
« Τὴν κεφαλὴν του νέωι στολίζου, —
« Καὶ ἐντελῶς τὸ χωρίζου τῆς γῆς.»

« Ἀπ' ἀρχῆς κόσμου,» εἶπε τὸ ὄρος.
« Ἄγρυπνον στέκω καὶ παρατηρῶ,
« Πλὴν τὸ μυστήριον δὲν το ἀνήθρα,
« Τὸν οὐρανὸν τίς κρατεῖ, ἀγνοῶ.»

Ἄναστενάζει τὸ κυπαρίσσι,
Κ' ἡ ποπαρούνα μὲ πόθον λαλεῖ,
« Πές μας πουλάκι, ποῦ κόσμον γυρίζεις,
« Μήπως τὸ εἶδες ἢ τ' ἀκουσες σὺ;»

Καὶ τὸ πουλάκι εἰς κλάων καθίζει,
Σχοκουνεῖται καὶ γλυκολαλεῖ,
« Ἄνεμε, ὄρος, λιγνὸ κυπαρίσσι,
« Καὶ λουλουδάκι, αὐτὸ σὰς λυπεῖ;

« Ἐκεῖνος, ὅστις δι' ἄλλα φροντίζει,
« Ὅλους μᾶς ἐπλάσε καὶ συντηρεῖ,
« Ὁ Ἐπουράνιος Πλάστης τοῦ κόσμου
« Αὐτὸς τὸν οὐρανὸν ὕλον βαστεῖ.»

M.

Η ΟΛΙΣΘΗΡΑ ΟΔΟΣ.

Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

(συνέχεια ὡς προηγ. φύλλον)

Ἄς ανατρέξωμεν μετὰ τὸν Ἑρρίκον ἐξ ἡμῶν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ἴδωμεν, ὅπως αὐτὸς ἐφαντάζετο εἶναι ἔδρασε πάλιν, τὴν μεγάλην καὶ πλουσίαν αἰθούσαν τῆς θείας του, φωτισομένην ἀπὸ πολυάριθμα κηρία, εἰς τὸ μέσον τῆς ὁποίας ἔπαιζον, ἐπῆδον, καὶ ἐφλυάρουν εὐθόμος χορὸς παιδιῶν, ἔχοντα διάθεσιν νὰ διασκεδάσῃ, ὅπως καλλίστα ἠπόρουσαν.

Οἱ μικροὶ κωμασταὶ εἶχαν συναθροισθῆ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας. Ἀυτῆς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς χώρας. Ἡ θεία συνείθεε νὰ προσκαλῆ κατ' ἔτος ὅλον τὸν μικρὸν τοῦτον κόσμον ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῶν Χριστουγέννων, διὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν μεγάλην ταύτην ἐορτήν.

Πῶς ἀνεμένετο ἡ ἡμέρα αὕτη! Ἡ θεία ἦτο τόσο καλὴ καὶ γενναῖοδωρος, ἡ οἰκία τῆς τόσο εὐρύχωρος καὶ κατάλληλος διὰ τὰ παιγνίδια, ὥστε θὰ ἦτο δυστυχίστατον τὸ παιδίον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν ἤθελε προσκληθῆ.

Τρεῖς ἀκόμη ἡμέραι ἐχώριζον τὰ παιδιά ἀπὸ τὴν ποθητὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, ἀπὸ τὴν τόσο ἐπιθυμητὴν στιγμήν τῆς διανομῆς τῶν δώρων. Πρέπει νὰ τὸ ἠμολογήσῃ τις, ὅτι ὁ καιρὸς αὐτὸς τοῖς ἐφαίνετο τρομερὰ μακρὸς, κατὰ τὴν ὁμόφωνον δὲ γνώμην ὅλων αἱ τρεῖς αὗται ἡμέραι ἦσαν αἱ μεγαλειότεραι τοῦ ἔτους. Ὡς ἐκ τούτου δὲν διασκεδάζον μὲ ὅλην τὴν καρδίαν, ὅπως ἄλλοτε τὰ προσδοκώμενα μεγαλεῖα τῶν Χριστουγέννων ἀφῆρουν ἀπὸ τὰς παρούσας διασκεδάσεις, τὰ δὲ παιγνίδια, αἱ συνομιλίαι ἐγίνοντο μὲ πρῶτον τινὰ ὀρμήν, ὡς νὰ ἐχρησίμευον μόνον εἰς τὸ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν κοινὴν ἀνυπομονήσιν.

Μία μάλιστα ἀπὸ τὰς θύρας τῆς αἰθούσης ἦτο τρομερὸς πειρασμὸς εἰς τοὺς ζωηροτέρους ἡ θεία εἶχε καταιδάσει μυστηριωδῶς τὰ παρακετάσματα τῆς καὶ ἐφάρμοσσε πολὺ προσεκτικῶς τὰ ἄκρα, διότι ὀπισθεν τοῦ παρακετάσματος, αὐτοῦ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἦσαν τὰ δῶρα τῶν Χριστουγέννων, τὰ ἡτοιμασμένα διὰ ἕνα ἕκαστον τῶν μικρῶν ἐξῆν τῆς οἰκίας. Ἄλλ' ἔπρεπε νὰ παρέλθουν ἀκόμη τρεῖς ἡμέραι, — τρεῖς ἀτελεύτητοι ἡμέραι πρὶν νὰ μάθῃ καθεὶς αὐτῶν τί τὸν ἀνέμενεν ἐκεῖ μέσα. Δεινὸν πρᾶγμα! δὲν εἶναι ἔτσι; — πρὸ πάντων δὲν ἐσκέπτοντο εἶναι ἀπλῶς ἕν παρακετάσμα, — οὔτε τοῦλάχιστον μία καλῶς κλεισμένη θύρα τοῖς ἐκρυπτεν ὅλ' αὐτὰ τὰ καλά, ἐνθὺ θὰ ἦτο τόσο εὐκόλῳ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειάν των σηκώνοντας μίαν ἄκραν τοῦ παρακετάσματος.

Τοῦτο ὅμως ἦτο ἔξω τοῦ ζητήματος. Ὁ τρελλὸς οὗτος μικρὸς κόσμος εἶχεν ὑποσχεθῆ τιμιώτατα εἰς

τὴν θείαν, ὅτι κανεὶς δὲν θα προσπαθῆ νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τοῦ δωματίου πρὸ τῆς ὥρας. Ἡ ὑπόσχεσις ἦτο ἱερά.

«Ἄλλ' ἂν ὁ ἀνεμος ἢ ἄλλο ἐτόγγανε νὰ ἀνοίξῃ τὰ παρακετάσματα;» ἠρώτησε δειλῶς μικρὰ τις. Ἐανθὴ κῆρη μὲ ὕφος πονηρὸν.

«Τότε πρέπει νὰ στρέψῃτε ἄλλοῦ τὰ μάτια,» ἀπεκρίθη ἡ θεία μειδιῶσα. «Ἐἴ τίς;» προσέθεσε, βλέπουσα εἰς ὅλοι τὴν ἦκουσαν μὲ ἀπορίαν. «Τί; θὰ ἦτο τάχα τόσον δύσκολον πρᾶγμα νὰ στρέψῃτε τὸ βλέμμα σας ἄλλοῦ;»

«Εἶναι δύσκολον, ναί,» ἀπεκρίθησαν οἱ γενναίότεροι, «ἀλλ' ὅμως θὰ τὸ κάμωμεν!» Οἱ ἄλλοι ἐπανάλαβον τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλὰ στεναίνοντες.

«Καλὰ, λοιπὸν, ἔχω τὸν λόγον σας,» εἶπεν ἡ θεία. «Ἄλλὰ μὴ φοβήσθε τὰ παρακετάσματα εἶναι βάρη καὶ καλῶς κλεισμένα καὶ δὲν θὰ ἀνοίξουν μόνον των διὰ νὰ σᾶς πειράξουν. Ἐξαρτᾶται τώρα ἀπὸ σᾶς νὰ διαταραχθῶν ἢ ὄχι. Τὰ ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμιότητά σας. Ὁ λόγος σας ἀξίζει περισσότερον δι' ἐμὲ παρὰ ὅλοι αἱ κλειδαριαὶ τοῦ κόσμου. Χαίρετε, παιδιά μου. Διασκεδάσατε καλῶς!»

Ἐξῆλθεν, ἀφίνουσα τὰ παιδιά μόνον εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν εἰς κατάστασιν πολλῆς ταραχῆς. Ἦσαν ὅλα τιμίου χαρακτήρος καὶ εὐθὺς ὡς ἀνεχώρησεν ἡ θεία ἔκαμαν συμβούλιον διὰ ν' ἀποφασίσουν πῶς νὰ φυλάξουν ἀσθηρότατα τὸν λόγον των. Κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπεφασίσθη νὰ ἀποσυρθῶν ὅλοι εἰς τὸ ἀπέναντι ἄκρον τῆς αἰθούσης, μακρὰν τοῦ πειρασμοῦ, καὶ νὰ στήσῃ ὄριον, τὸ ὁποῖον κανεὶς νὰ μὴ διαβῆ ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἔμειναν ὅλοι σύμφωνοι νὰ καθήσῃ περὶ τῆς μεγάλης τραπέζης καὶ νὰ διηγηθῶν ἕκαστος κατὰ σειρὰν μίαν λαμπρὰν ἱστορίαν!

Μερικαὶ φωναὶ ἠκούσθησαν εὐθὺς νὰ ζητοῦν πρῶτα, πρῶτα κανὲν φοβερὸν διηγήμα. «Εἶναι νόστιμον,» εἶπον τινὲς «νὰ φοβῆται τις ἀπὸ τὰς ἱστορίας!» «Ὀχι, ὄχι!» ἔλεγον ἄλλοι «νὰ εἴπωμεν τίποτε ἀστεῖον, — μάλιστα ἀστεϊώτατον, διὰ νὰ ἐκαρδισθῶμεν ἀπὸ τὰ γέλια!»

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις εἰς ὥραιος καὶ ὀψηλὸς παις ἑνδεκαέτης, σοβαρὸς τὸ ὕφος καὶ μὲ βλέμμα γλυκὸ καὶ ἀειοπρεπές, ἐπρότεινε νὰ τοῖς διηγηθῆ καὶ τι ὀφέλιμον, τὸ ὁποῖον νὰ ἦναι συγχρόνως καὶ εὐχάριστον καὶ ἐνδιαφέρον, ἔλεγε δὲ ὅτι ἡ ἱστορία εἶχε πολλὰ τοιαῦτα διηγήματα. Ἡ πρότασις αὕτη ἀμέσως ἔγενε δεκτή, ἀλλ' ἡ συζήτησις ἐξηκολούθησεν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τοῦ διηγήματος, διότι ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἱστορίαν ὑπάρχον παντὸς εἶδους πρᾶγματα, ὠραῖα καὶ δυσάρεστα, ἀστεία καὶ ἄνοστα. Ἄλλ' ἦλ-

θον τέλος εἰς συνεννόησιν, καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤρχισε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου Κάτωνος. Ἡ φωνὴ τοῦ ἀντῆχει συμπαθητικῶς εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν, καὶ καθ' ἕσπον ἐπροχώρει, ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν τοῦ ἠδῆσαν. Ἀπὸ τὴν ποικίλην ἔκφρασαν τῶν διαφόρων προσώπων ἐβλεπέ τις, ὅτι ἄλλοι μὲν ἐθαύμαζον τὴν αὐστηρὰν ἀρετὴν τοῦ Κάτωνος, ἄλλοι δὲ ἐπεθύμουν νὰ τῷ ἠμιέξουν, καὶ ἀπὸ διάφορα σημεῖα ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ὁ δεῖνα χαρὰ κτῆρ θὰ ἀντίσταξεν εἰς καθὲ προσβολὴν τῆς δυστυχίας, ἐνῶ ἄλλος θὰ ἐνικῆτο καὶ ἀπὸ τῆς παρμηκρῆς δοκιμασίας.

Ἡ προσοχὴ ἦτο γενικὴ, μὲ μίαν μόνην ἐξαιρέτην. Εἰς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἀκροατὰς δὲν ἠδύνατο νὰ προσέξῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Κάτωνος. Ὁ παῖς ἐκείνος τοῦ ὁποῖου ἡ κεφαλὴ ἐσκοτοδύναιζε καὶ ἡ καρδία ἔπαλλεν ὡς νὰ ἤθελε νὰ διαρρήξῃ τὸ στήθος του, δὲν ἦτο ἄλλος ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ Ἑρρίκον, ὅστις τῶρα χύνει πικρὰ δάκρυα εἰς τὸ βῆθος τοῦ μικροῦ δάσους. (ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΟΘΥΜΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑ.

Ἐραπίστολος τις ὁρῆετο, ὅτι μεταξὺ τῶν νεοφωτιστῶν Κινέζων, τοὺς ὁποῖους αὐτὸς ἐδάπτειν, ἦτο καὶ εἰς λεπρῶν, ἄνθρωπος εὐσεβέστατος, ὅστις ἅμα ἔγινε χριστιανὸς; ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ τι διὰ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Χριστὸν; ἐπειδὴ δὲ παρατήρησεν ὅτι τὸ ἀναγνωστήριον τῆς ἐκκλησίας ἦτο καλαιὸν καὶ ἑτοιμὸν νὰ πέσῃ, ἀπεράσισε νὰ δωρήτῃ νέον ἀναγνωστήριον διὰ νὰ ἀνωμῶξ ἐπάνω του ἀσφαλῶς ἡ Ἐρὰ Γραφῆ.

Ἄλλὰ πῶς; Ἦτο πτωχὸς, ὥστε δὲν εἶχε τὰ μέσα νὰ τὸ παραγγεῖλῃ εἰς λεπτοῦργόν, ἀλλ' οὔτε εἶχε χεῖρας, ὥστε νὰ τὸ κατασκευάσῃ ὁ ἴδιος, διότι ἡ τρομερὰ ἐκείνη νότιος εἶχε καταφάγει τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του. Εἶχεν ὅμως τὸν πόθον τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ κάπως τὸν Χριστὸν, καὶ θέλησιν σταθερὰν νὰ προσφέρῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἀντικείμενον τῆς ἰδίας του ἐργασίας. Ἄντι λοιπὸν νὰ ἀπελπισθῆ, διότι δὲν εἶχε χεῖρας, ἔλαβε τὸ μαχαίριδόν του εἰς τοὺς ὀδόντας του καὶ μετὰ μακροῦς καὶ ἐπανειλημμένους κόπους κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ νέον ἀναγνωστήριον, ὠραιότατα ἐσκευασμένον, εἶχε δὲ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδῃ τὴν προσφιλεῖ του Ἰερὰν Γραφὴν ἀναπαυομένην ἐπάνω αὐτοῦ ἀσφαλῶς!

Τὸ παραδειγμα τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀμνηστῆς τοῦτου ἀνθρώπου πρέπει νὰ κάμῃ ἐνώπιόν σου εἰς ἡμᾶς τοὺς χριστιανούς. Σκέψασθε ἄρα γε σεῖς, τὰ ἐκ χριστιανῶν

γονέων καὶ χριστιανικῶς ἀνατραφέντα παιδιά, οἷτι ἔχετε ὑποχρέωσιν νὰ κάμῃτε κάποιαν ἀνταπόδοσιν εἰς τὸν Χριστὸν διὰ τὴν μεγάλην Του ἀγάπην πρὸς ἐσᾶς; Αἰσθάνεσθε τὸν πόθον ἐκείνου, ὅστις ἐκίνει τὸν πτωχὸν Κινέζον νὰ ἀναλάβῃ τόσους κόπους καὶ μόχθους, ὡς νὰ δεῖξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Σωτῆρα; Ἐδουκαρίας ἔχει καθὲν ἀπὸ σᾶς νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Χριστὸν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχητε θέλησιν. Καὶ οὕτω θὰ δεῖξητε ἂν τὸν ἀγαπᾶτε πραγματικῶς ἢ ὄχι.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν ἦτον ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς, ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς Του, ὅτι πᾶν ὅ,τι πράττει τις, ἢ προσπαθεῖ νὰ πράξῃ διὰ τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς πεινασμένους, καὶ ἐν γενεῖ τοὺς δυστυχεῖς, εἶναι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς ὡς νὰ τὸ ἐπραττε δι' αὐτόν, εἰπὼν ὅτι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς Κρίσεως, ὁ Βασιλεὺς, — ὁ Χριστὸς δηλαδὴ. — θέλει ἐνθυμηθῆ ὅλας ταύτας τὰς μικρὰς πράξεις καὶ προσπαθείας, καὶ θὰ εἴπῃ εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτόν «Ἐλθετε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου — ὅ,τι ἐπράξατε δι' αὐτοὺς, τὸ ἐπράξατε εἰς ἐμέ.» προσθέσας ὅτι ὅσοι δὲν ἐπράξαν τίποτε διὰ τοὺς δυστυχουμένους, θὰ ἀκούσωσι τοὺς τρομεροὺς ἐκείνους λόγους, ἀπέλθετε ἅπ' ἐμοῦ, διότι ὅ,τι δὲν ἐπράξατε εἰς αὐτοὺς δὲν το ἐπράξατε εἰς ἐμέ.

Ἐν τῶν δύο τούτων λόγων θὰ ἀκούσῃ κιθαῖς ἀπὸ σᾶς ἐν τῇ φοβερῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, ὅταν ἔλθῃ ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ δόξῃ Του. Ποῖον θέλετε νὰ ἀκούσητε; Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς. Τί ἐπράξατε; τί πράττετε διὰ τὸν Χριστὸν; Ἐπράξατε τίποτε; Ἰσως εἴπῃ τις: «Δὲν παρουσιάζεται εὐκαιρία.» Ἄλλὰ πρὸς τοῦτον ἀποκρίνομαι: «Παρακάλεσάς ποτε τὸν Χριστὸν νὰ σοὶ δώσῃ εὐκαιρίαν ὅπως τὸν ὑπηρετήσῃς; Ἡ μήπως δὲν σε μέλει περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς ὑπηρεσίας του; Ἐσο εἰλικρινῆς; μὴ ζητήσῃς νὰ ἀπατήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐκεῖνος εἰσέουει τὴν διάθεσιν τῆς καρδίας σου, καὶ ἀγαπητὲ φίλε, εἶναι πρόθυμος νὰ συγχωρήτῃ τὴν ἀδικαφορίαν σου.

Θέλεις λοιπὸν νὰ ἀρχίσῃς ἀπὸ τοῦδε νὰ τὸν ὑπηρετήσῃς; Τί πρέπει νὰ κάμῃς; Πρῶτον, προσευχήθητι εἰς Αὐτόν, ὅπως σοὶ δώσῃ εὐκαιρίαν διὰ νὰ τὸν βουλεύσῃς. Δεύτερον δὲ μὴ λησμονήσῃς ὅσα τὸν ἐζήτησας, ἀλλὰ ἀναζητεῖ τὰς εὐκαιρίας; αὐτὰς; Ἐσο παρατηρητὴς τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀνθρώπων, μὲ τοὺς ὁποῖους ἔχεις νὰ κάμῃς καὶ μὴ ἀμφισβῆλλῃς ὅτι θὰ σοὶ παρουσιασθῇ ἐντὸς ὀλίγου εὐκαιρία, τὴν ὁποίαν οὔτε κἀν ὑπώπτευσες πρότερον, ἂν καὶ ἐπαρουσιάζετο καθ' ἐκαστήν.

Μὴ λησμονεῖς ὅμως, ὅτι ἡ καλὴ σου πράξις δὲν ἔχει ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν προέρχεται ἐξ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Χριστὸν. Πῶς δὲ

δύνασαι νά μή ἀγαπῆς τὸν καλὸν ἐκεῖνον Φίλον, ὅστις τόσον ἠγάπησαν ἐσέ;

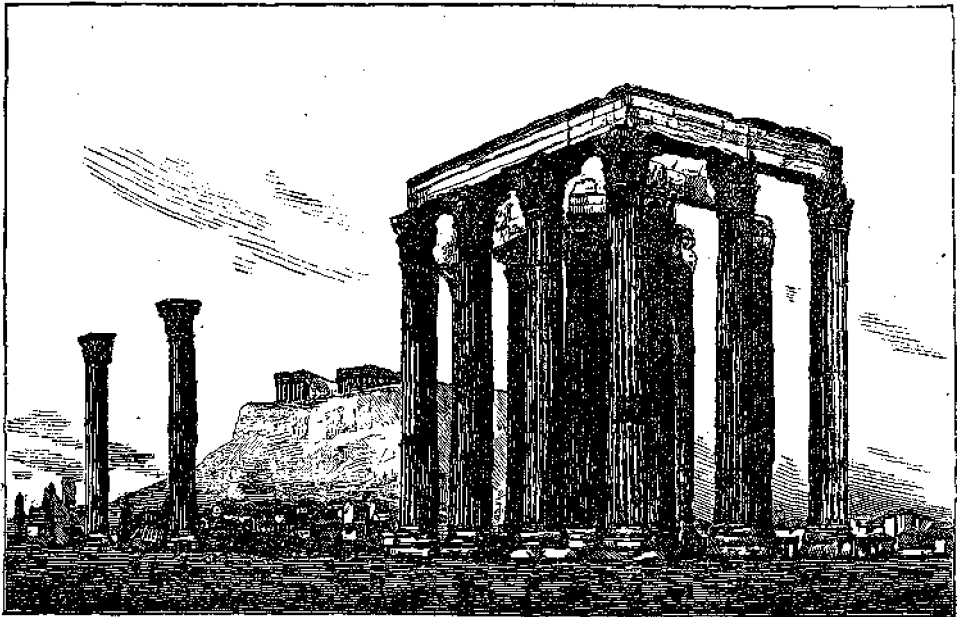
Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ

Τίς μικρὸς Ἀθηναῖος δὲν ἀγαπᾷ τοὺς πελωρίους καὶ μεγαλοπρεπεῖς στύλους τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ὁποίων τοσάκις ἐκάθιζε μὲ τοὺς γονεῖς του ἢ ἔπαιξε μὲ τοὺς συντρόφους του, καὶ τῶν ὁποίων τὸν γιγαντιαῖον κορμὸν πολλάκις προσεπάθησαν πολλοὶ ὁμοῦ ἐνώνοντες τὰς χειράς των νά ἐναγκαλισθοῦν ἀλλὰ θιν ἠδονήθησαν; Μόνον οἱ δεκαεὲς αὐτοὶ στύλοι μένουσιν ἐξ ἑκατὸν εἴκοσι τεσσάρων, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτε ἐσχηματίζον τὸν μεγαλειότερον καὶ πλε-

ἄπο καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ ταῦτα ἐγείναν μικραῖνες προσθήκαι εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ δὲν ἐτελειοποιήθη ἢ κατὰ τὸ 129 μετὰ Χριστὸν, ὅτε ὁ φιλέλληγ ἀυτοκράτωρ Ἀδριανὸς μὲ ἰδίαν του δαπάνην 7080 ταλάντων, ἢ 42,800,000 δρ. τὸν ἐπεράτωσεν, 700 περίπου ἔτη μετὰ τὴν θεμελίωσίν του.

Ὁ ναὸς οὗτος τελειοποιηθεὶς ἦτο ὁ μέγιστος καὶ μεγαλοπρεπέστατος τῆς Ἑλλάδος, ἦτο δὲ ρυθμοῦ Κορινθιακοῦ, ὅστις εἶναι ὁ πλουσιώτατος τῶν ἀρχαίων ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, καὶ ἔχει ὡς διακριτικὸν του σημεῖον κιονόκρανον σχηματίζμενον ἀπὸ δέσμην ἀκανθοφόλλων.

Οἱ 124 πελώριοι στῦλοι του ἦσαν διευθετημένοι κατὰ μὲν τὴν ἐμπροσθίαν καὶ τὴν ὀπισθίαν ὄψιν τοῦ

Οἱ δεκαεὲς στῦλοι τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

σιωτάτων ναῶν τοῦ κόσμου, ἐάν ἐξαίρεσωμεν τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός ἔχει περιέργον καὶ μοναδικὴν ἱστορίαν. Λέγεται ὅτι 1600 ἔτη π. Χριστοῦ, ὁ Δευκαλίων, ὁ Νῶς ἐκεῖνος τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας, ἔκτισεν εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ναὸν εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία. Μετὰ χίλια περίπου ἔτη, δηλαδὴ κατὰ τὸ 530 π. Χ. ὁ φιλόκαλος τύραννος τῶν Ἀθηναίων Πεισίστρατος ἔβαλε τὰ θεμέλια τοῦ παρόντος ναοῦ, ἀλλὰ πρὶν προχωρήσῃ ἢ οἰκοδομῆ ὁ Πεισίστρατος ἀπέθανε καὶ ὁ ναὸς ἔμεινε εἰς τὰ θεμέλια μόνον. Οἱ Περσικοὶ πόλεμοι ἐμπόδισαν τὴν πρόοδον τοῦ ἔργου, κατόπιν δὲ, ὅταν οἱ Ἀθηναῖοι ἐτολίζοντο καὶ ὠραίζοντο ὑπὸ τοῦ Περικλέους, οὐδεὶς ἐδῆρθη νά ἀναλάβῃ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ναοῦ τούτου.

ναοῦ εἰς 3 σειράς, κατὰ δὲ τὰς πλευράς εἰς διπλῆν σειράν, ὥστε ὁ περιπατῶν ὑπὸ τὴν μεγαλοπρεπή ταύτην κιονοστοιχίαν ἠδύνατο νά φαντασθῇ, ὅτι εὐρίσκετο εἰς πικρὸν δάσος γιγαντιαίων δένδρων.

Ἐκ τῶν σωζομένων στύλων εἰς κεῖται ἐκτάδην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀνατραπεῖς ἀπὸ λαίλαπα καὶ σεισμόν τῷ 1853. Ἐξ αὐτοῦ δύναται τις νά ἐννοήσῃ πόσον θαυμάσιον καὶ μέγα ἦτο τὸ ἔργον τοῦ Ἀδριανοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι τῷ ἠγείραν κολοσσαῖον ἀνδριάντα καὶ παρ' ὀλίγον τὸν ἐθεοποίησαν.

Ἐκτοτε ἐπὶ πολλὰς ἑκατοντάδας ἐτῶν ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱστορίαν. Μόλις δὲ πρὸ 200 ἐτῶν ἀνεγνώρισαν οἱ ἀρχαιολόγοι τί

πράγματι ήτο, διότι είχε μεταβληθή εις ναόν χριστιανικόν, και αυτό τὸ ὄνομα τοῦ ἔχει λησμονηθῆ.

Η ΠΟΛΙΣ ΛΙΣΑΒΩΝ.

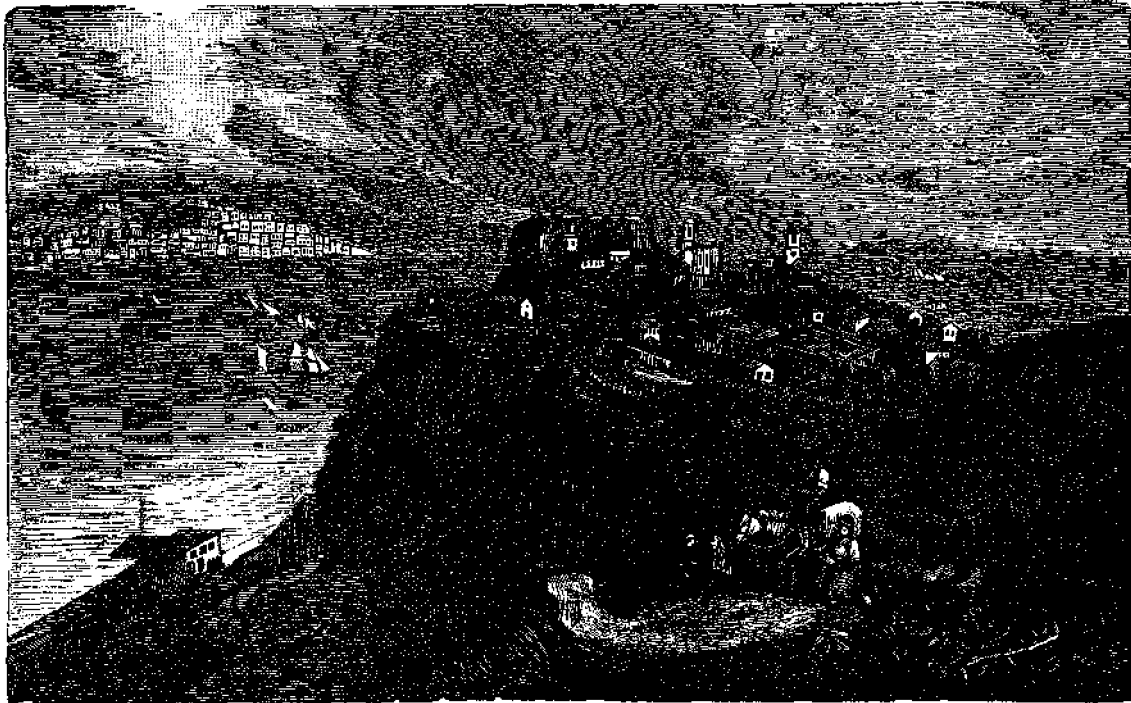
Ἡ Λισαβών, πρωτεύουσα τῆς Πορτογαλλίας, εἶναι μία ἀπὸ τὰς γραφικωτάτας πόλεις τῆς Ἑυρώπης. Τὰ παλάτια, τὰ μοιαστήρια, αἱ ἐκκλησίαι και αἱ οὐκίαι της ἐκτείνονται ἐπὶ διαφόρων λόφων, οἱ ὅποιοι περικυκλοῦσι λαμπρὸν και εὐρόχωρον λιμένα.

Ἡ πόλις κατεστράφη ἐντελῶς ὑπὸ σεισμοῦ τῷ 1755, ὅτε 60,000 περίπου ἄνθρωποι ἐχάθησαν· ἀνδὲ και ἀνεκτίσθη ἔκτοτε μεγαλοπρεπῶς, δεικνύει ὅμως εἰς πολλὰ μέρη τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σεισμοῦ.

Ἦτο ὠραία και τὸ ἐγνώριζεν, ἀλλ' εἰς τὸν κῆπον ἐκείνον, ὅπως εἰς τὸν κόσμον, ὑπῆρχον τόσαι ἄλλαι ὠραία, ὥστε κανεὶς δὲν παρετήρει αὐτήν. Μάτην ἐπρόβαλλε ζωηρότατα και λαμπρότατα ἄνθη εἰς τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος ὥς νὰ ἦτο καλοκαίριον, κανεὶς δὲν εἶδιδε προσοχὴν εἰς αὐτήν, κανεὶς δὲν την ἐπήγει. Ἦτο πολὺ δυστυχῆς και αἰωνίως παραπονημένη.

Αἱ γειτόνισσαί της, αἱ Μπαξιάναι, ἀπλοῖκά, εὐρωσῆτα και εὐθόμα τριαντάφυλλα, με τὴν συνήθη των εὐλικρίνειαν — τὴν ὅποιαν ὅμως ἐκείνη ἐξελάμβανεν ὡς χωριατιαν — τῆς ἔλεγον καθαρὰ βυ ἦτο ἀχάριστος διὰ τὰ καλά τῆς τύχης της.

Ὅτι δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ μία τριανταφυλλιά τὸ

Ἡ πρωτεύουσα τῆς Πορτογαλλίας Λισαβών.

Η ΦΙΛΟΔΟΣΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ.

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

Εἰς μέρη τρία.

Α'.

Ἦτο ροδῆ Δαμασκηνή, ἐξ ἐκείνων αἱ ὅποιαι ἀνθίζουσι ὅλον τὸ ἔτος. Ἐξῆ εἰς ὠραῖον παλαιὸν κῆπον, ὅπου εἶχε γειτόνισσαν μίαν Μπαξιάναν, τὴν ὅποιαν περιεφρόνει ὄχι ἄλλῃον, διότι ἡ Δαμασκηνή μας ἦτο φύσει πολὺ πλέον ὑπερήφανος παρ' ὅτι ἐπρεπεν εἰς τὴν καταγωγὴν της. Σκληρὰ δὲ τύχη τὴν εἶχε θέσει εἰς μέρος τοῦ κῆπου ἀπόκεντρον, πλησίον τοῦ τοίχου ἑνὸς πορτοκαλλεῶνος, ὅπου κανεὶς σχεδὸν δὲν ἐπάτει ἐκτὸς τοῦ κηπουροῦ και τῶν βοηθῶν του.

Ἐχεις, — λαμπρὸν παλαιὸν τοῖχον χωρὶς ραγίσματα, ἥλιον νερὸν ἀφθονον, περιποίησην, περιβολάρην, ὁ ὅποιος καταστρέφει τὰ σκωλήγια πρὶν προφθάσουν νὰ σὲ βλάψουν· πρὸ πάντων κανεὶς δὲν σου κόπτει οὔτε ἐν ἄνθος! Τί θέλεις περισσότερον; Ὁ πορτοκαλλεῶν αὐτὸς εἶναι παραδεισος!»

Ἡ Δαμασκηνή δὲν ἀπεκρίνετο.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι τοῦτο ἀκριβῶς ἐκέντα τὴν φιλοτιμίαν της — ὅτι κανεὶς ποτε δὲν ἤρχετο νὰ κόψῃ ἐν ἀπὴ τὰ ἄνθη της. Δὲν θα τὴν ἐξετίμα ἐπὶ τέλους κανεὶς;

Ἄλλ' ὁ κῆπος αὐτὸς περιεῖχε τόσον πλῆθος σπανίων τριανταφυλλεῶν, ὥστε κοινὴ ροδιά, ὡς ἡ Δαμασκηνή, ἂν και ὠραία, ἔμεινεν ἀπαρατήρητος. Ἀπὸ τὸν τοίχον

της είχε θέαν τῶν καταφύτων λειβαδίων. τῆς πλατείας πρασιάς, ἡ ὁποία ἐξετείνετο πρὸ τῆς οἰκίας καὶ δλων τῶν ἀριστοκρατικῶν τριανταφυλλεῶν, αἱ ὁποῖαι ἤνθιζον ἐκεῖ. Τὰς ἐγνώριζεν ἐξ ὀνόματος μόνον, — τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητος· αὐτὴν Δόξαν τοῦ Διουδίου,» βασιλίσσαν ἐκ βασιλικῆς οἴκου τὴν ἐξαδέλφην τῆς ἐκ τοῦ βασιλικῆς οἴκου τῶν Νιφετῶν, τὴν Πριγκίπισσαν Ἀδελαΐδα, τὴν Κόμισσαν Οὐβάρωφ, τὴν ὀποκόμισσαν Δὲ Καζετ, ἐνδεδυμένην ὀλόχρυσαν, τὴν κορίαν Δὲ Σομβρευιλ κατὰ λευκα ἐνδεδυμένην, τὴν ὠραισιτάτην Λουίζαν τῆς Σαβοΐας, τὴν ἐξαισίαν Δουκίσσαν τῆς Δεβονίας — ἅσας ἀτάς τὰς εὐπατρίδας ροδίας, τὰς τῶσον ἀπομαμακροσμένας ἀπ' αὐτῆν ὅσον ἦσαν τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ! Ἡ Δαμασκηνὴ θὰ εἶδεν ἅλα τῆς τὰ λαμπρὰ ἐρυθρὰ χρώματα ἀν' ἦτο δυνατόν νὰ γείνη κίτρινωπὴ καὶ ξανθὴ ὡς ἡ πριγκίπισσα Ἀδελαΐς, ἡ ἄχρους ὡς ἡ Δουκίσσα τῆς Δεβονίας.

Μίαν ἡμέραν ὁ κηπουρὸς τὴν ἐπλησίασεν, ἐστάθη καὶ τὴν παρετήρησε, καὶ τότε αἶφνης ἡ Δαμασκηνὴ ἤσθάνθη δέξιαν μαχαίριαν, καὶ ζωηρὸν πόνον, ὅστις διέτρεφεν ἅλον τὸν κορμὸν τῆς.

«Καὶ μοῦ συνέθη, δὲν εἶναι ἔτσι;» ἠρώτησε τὴν μικρὰν Μπαγιάταν, διότι ἤσθάνετο λειποθυμίαν, καὶ ὅταν πάσχη κανεὶ δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τὸν ὑπερήφανον.

Ἡ Μπαγιάνα ἐγέλασε μ' ἄλην τῆς τὴν καρδίαν, σεῖουσα εὐθύμως τὰ κίτρινα τῆς ἄνθη.

«Ἡ ἐπιθυμία σου ἔγεινεν ἐπὶ τέλους,» τῆς ἀπεκρίθη.

«Θὰ γείνης μεγάλη κυρία» σὲ ἔκαμαν ροδῆν Ἰνδικήν!»

Ροδῆν Ἰνδικήν! Ἦτο ἀρὰ γε δυνατόν; Ἐμελλεν ἐπὶ τέλους νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ὀψηλὴν καὶ εὐγενῆ ἐκείνην τάξιν, τὴν ὁποῖαν ἔως τώρα εἶχε ζηλεύσει ἀπὸ μακρὰν; Δὲν ἦτο πλέον Δαμασκηνή;

Ἡ χαρὰ σχεδὸν τὴν ἐπινίγει, ἔτσι τοῦλάχιστον ἐνόμιζε, πράγματι ὅμως, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὴν ἐμπόδιζε νὰ ἀναπνέῃ, ἦτον ὁ σφιγκτικὸς δεσμός, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε περιδέσει τὸ ἐμβόλιασμα τῆς ὁ κηπουρὸς.

Εἶχε δέσει καὶ σωλῆνα μεταλλινὸν περίε τοῦ κορμῆς τῆς, ὁ ὁποῖος τὴν ἐδάρυε καὶ τὴν ἠνώχλει τρομερὰ· ἀλλ' ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἦτο κανὲν στολίδιον τοῦ συρμοῦ τὴν ἐδοήθησε νὰ ὑποφέρῃ τὸ βᾶρος του χωρὶς παράπονον.

Ἡ Μπαγιάνα τὴν ἠρώτησε πῶς εἶχεν, ἀλλ' ἐκεῖνη οὔτε κατεδέχθη νὰ τῆς δώσῃ ἀπάντησιν. τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ ὅταν τὴν ἐκαλημέρησεν ἕνας κότσουφος, ὁ ὁποῖος ἤρχετο καὶ ἔτρωγε τὰς κάμπιας ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς.

Τοῦτο φυσικὰ ἐκακοφάνη τοῦ κοτσούφου.

«Ὅταν σὲ ξαναπειράξῃ καμμία, μὴ μου φωνάξῃ;

διὰ νὰ τὴν φάγω.» εἶπε, καὶ ἔφυγε θυμωμένος.

Ἡ διαγωγή αὐτῆ τῆς Δαμασκηνῆς ἦτο μεγάλη ἀχαριστία, διότι ὁ κότσουφος τῆς εἶχε φανῆ χρησιμότητα. ὅπως καὶ εἰς τὰ ἄλλα φυτὰ, τὰ ὁποῖα ἔδλαπτον τὰ σκολήκια καὶ αἱ κάμπια, ἅλα δὲ τὰ καλὰ καὶ εὐγνώμονα ἄνθη τὸν ἠγάπων καθὼς καὶ ἅλον τὸ γένος του.

Ἡ ὑπερήφανος ὄμως καὶ ἀχάριστος Δαμασκηνὴ τὸν ἐσαρχαίνετο. Καὶ διατί; Διότι μίαν ἡμέραν τῆς εἶχεν εἶπει —

«Ἐπρεπε νὰ ἦσαι ἡ εὐτοχεστάτη τριανταφυλλία τοῦ κόσμου! Δὲν ὑπάρχει τριανταφυλλία δυνατωτέρα καὶ ὑγιεσττέρα ἐκτὸς τῆς βᾶτου.»

Ἀκούεις ἐκεῖ, νὰ τὴν παραβῆλῃ μὲ τὴν πρόστυχον βᾶτον! Ἀπὸ τὴν συγκυρῆν ἐκείνην τὸν ἐμίσησε καὶ παρεκάλει νὰ τὸν φάγῃ ἡ γάτα.

Ἐπίρασεν ὁ χειμὼν, καὶ ὅτε πλέον ἐπανῆλθε τὸ καλοκαίρι, τὸ ἐμβόλιασμα εἶχε πιάσει ἡ Δαμασκηνὴ εἶχε μεταβληθῆ εἰς Ἰνδικήν, καὶ ἐγέννησε τὸ πρῶτον τῆς παιδίον τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς; τοῦτου γένους, ἀδύνατον καὶ χλωμὸν ἄνθος, πολὺ κατώτερον ἀπὸ τὰ πρότερα τῆς πλούσια βουσιανὰ ρόδα. Ἐκεῖνη ὄμως τὸ ἐνόμιζε πολὺ ὠραιότερον.

Μόλις ὄμως τὸ ἐγέννησε καὶ ὁ κηπουρὸς τὸ ἔκοψεν, ὡς ἀπόδειξιν τῆς ἐπιτυχίας του. Ἡ μαχαίρα τῆς ἐπροξένησε δυνατόν πόνον· ἡ καρδία τῆς ἐστάλαξεν αἷμα.

«Ἐμπρὸς ἔστα κάλλη τί εἶν' ὁ πόνος;» εἶπαν ἡ Μπαγιάνα θέλουσα νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλ' ἡ πρότερον Δαμασκηνὴ, τώρα δὲ Ἰνδική, δὲν ἀπεκρίθη. Προσεποικῆθη μάλιστα ὅτι τὸ αἷμα τῆς δὲν ἦτο ἄλλο τι παρὰ σταλαγματῆς δρόσου, ἀν' καὶ ἦτο μεσημέρι καὶ τὴν δρόσον τὴν εἶχε πῖει ἅλην ὁ ἥλιος, ὅστις κουργάζεται πλέον ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ μεσουράνημα, καὶ ἀρχίζῃ νὰ διψᾷ.

Τὸ δευτέρον τῆς παιδίον ἦτο πολὺ εὐρωστότερον καὶ ὠραιότερον, ἀλλ' ἡ μάχαιρα τὸ ἀπέκοψεν εὐθὺς, ὁσάκις δὲ ἐπρόβαλλε νέον ἄνθος τῆς ἀφηρεῖτο, διότι ἦτο πολύτιμον — ἀνήκον εἰς τὴν εὐγενῆ οἰκογένειαν τῶν Ἰνδικῶν ροδῶν. (ἀκολουθεῖ.)

Πρὸς τοὺς μισθιαῖο ἀναγνώστας τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.

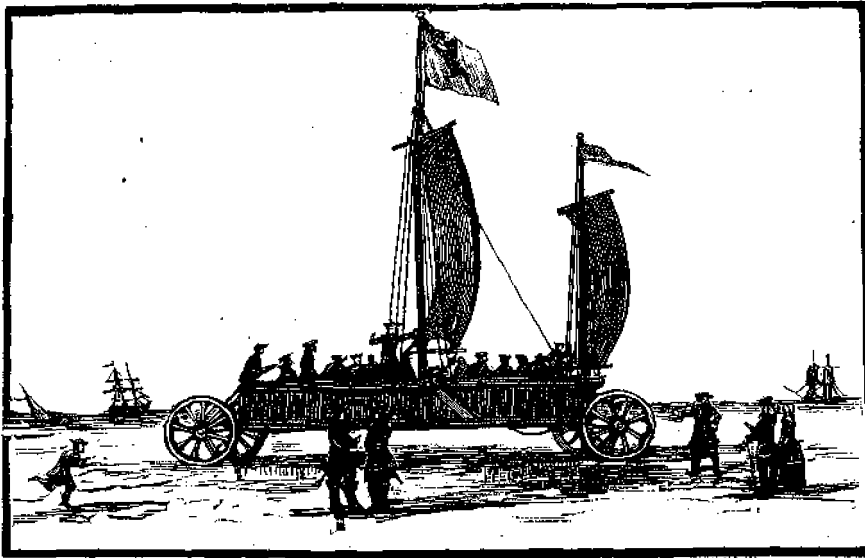
Ἐκαστον τῶν μικρῶν παιδιῶν φαντάζεται ὅτι θέλει κατορθώσῃ μεγάλα πράγματα ἐν τῇ ζωῇ του, ὀλίγιστα ὅμως βλέπουν τὰ χρυσὰ αὐτῶν ὄνειρα πραγματοποιούμενα. Ὁ δὲ λόγος εἶναι ὅτι δὲν γνωρίζουν τὸ μυστήριον τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτου ἐπιτυχίας, καὶ τοῦτο σκοπεύω δι' ὀλίγων νὰ ἐκθέσω, κολακευόμενος ὅτι δι' αὐτοῦ τινὲς τοῦλάχιστον τῶν ἀναγνωστῶν μου θέλουν ὠφελῆθῃ.

Τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιτύχη ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ, πρέπει νὰ ἦναι

I. Ὁρθῶν ἀρχῶν. Δὲν πρέπει δηλ. νὰ ἐρωτᾷ, ἂν πρᾶγμα τι θὰ τὸ ἀνταμείψῃ ἢ μὴ, ἀλλ' ἂν ἦναι ὀρθὸν ἢ μὴ. Ἐὰν ἦναι ὀρθὸν ἄς ἐπιμένῃ ἐργαζόμενον δι' αὐτὸ, ἀδιάφορον πῶσον θέλει τοῦ στοιχίσει. Ἐὰν κακὸν, ἄς ἀπέχῃ ἀπ' αὐτοῦ. Ἀς μάθωσιν ὅλοι, διὰ τὸ ὅτι ὑπάρχουν παιδιά ἄσια ἐμπιστοσύνης, εἴτε εἶναι παρόντες, εἴτε ἀπόντες, εἴτε τὰ παρατηρῆ τις, εἴτε μὴ, καὶ ὅτι ὁ λόγος των δύναται πάντοτε νὰ ληφθῇ ὡς ἀληθής, καὶ τὰ παιδιά ἐκείνα εἶναι ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἐπιτυχίας.

Ἔσο τίμιος, φιλαλήθης, πιστός, ὄχι διότι τοῦτο σὲ ἀνταμείβει, οὐδὲ διότι ἐδαρσεταῖ τοὺς προϊσταμένους σου, ἀλλὰ διότι τοῦτο εἶναι ὀρθόν, καὶ, ἔτι μᾶλλον, διότι ἀρέσκει εἰς τὸν Θεόν, διότι εἶναι ἐντολὴ αὐτοῦ.

κάλλιστα. Τινὲς ἐργασίαι εἶναι κατάλληλοι δι' ἂν παιδίον, ἄλλαι δὲ δι' ἄλλο. Μὴ ἐπιδιδῆσαι εἰς ἄλλαν εἰμὴ εἰς ἐκείνην εἰς τὴν ὅποιαν εἶσαι κατὰλληλος. Ὅλοι δὲν εἶναι πλασμένοι ὁμοίως. Τὸ δοκιμάζειν τὰ διάφορα ἔργα εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ χάνειν τὸν καιρὸν. Παρατήρησον τίος πράγματος ὁ κόσμος ἔχει χρείαν, ἔπειτα σκέψου, ἂν σὺ ἦσαι κατάλληλος νὰ πράξῃς αὐτό. Ἐὰν εὐρῆς ὅτι εἶσαι, τότε κάμει τὰ σχέδιά σου — Σκέψου ἐκ τῶν προτέρων τί ἀπαιτεῖται καὶ πῶς δύνασαι νὰ ἀναπληρώσῃς τὴν ἀνάγκην ἐκείνην. Προσπάθει νὰ μάθῃς τί δύνασαι νὰ πράξῃς, καὶ πῶς, ἔπειτα ἀρχίσει τὴν ἐργασίαν. Μὴ ἀναμένῃς οὐδ' ἐπὶ στιγμῇ, ἂν ἦναι καιρὸς πρὸς ἐναρξίν, καὶ πρόβαινε μετὰ θάρρους.

Ἰστοφόρος ἄμαξα.

Ἰστοί ἐστίων.

Ὁ κόσμος εἶναι ἀρκετὰ εὐρύχωρος δι' ὅλα τὰ παιδιά καὶ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχουσιν ἀρχάς — οἵτινες εἶναι ἀξίωστοι. — Διὰ τοὺς τοιοῦτους ὑπάρχει μεγάλη ζήτησις, καὶ θὰ ὑπάρχῃ τοιαύτη ἐν ὅσῃ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι ζῶσιν ἀνευ τοῦ Ἐθαγγελίου.

2. Νὰ ἦναι ἐργατικὸν καὶ δραστήριον. — Ἐργασίαι σύντομος εἶναι τὸ κλειδίον, ὅπερ ἀνοίγει τὴν θύραν πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ τὸ κλειδίον τοῦτο στρέφεται μετὰ δυσκολίας καὶ βραδέως. Ἀπαιτεῖ δὲ οὐχὶ μικρὰν δύναμιν καὶ φρόνησιν καὶ ἐπιμονὴν νὰ στρήψῃ τις αὐτὸ καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν* ἀλλὰ τὸ παιδίον, ὅπερ ἐργάζεται μὲ ἐπιμέλειαν καὶ φρόνησιν, ἐπὶ τέλους θὰ δυναθῇ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

3. Νὰ ἔχη σχεδίων τι. Σκέψου ὅποιον εἶδος ἔργου ὁ κόσμος ἔχει χρείαν, καὶ ὅποιον σὺ δύνασαι νὰ πράξῃς

Τὰ ἱστία ἦσαν πιθανῶς σύγχρονα μὲ τὰς πρώτας προσπάθειας πρὸς ναυσιπλοΐαν. Τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἀναλογία τῶν ἱστίων πρὸς τὸ σκάφος κλ. διαφέρει παρὰ τοῖς διάφοροις λαοῖς. Παρὰ τοῖς Ἐυρωπαίοις καὶ τοῖς Ἀμερικανοῖς ταῦτα φέρουσι τὸν κοινὸν ὁμοιομορφον τύπον, τὸν ὅποιον ὅλοι γνωρίζομεν. Ἐν Κίνα, Ἰαπωνίᾳ καὶ ἀλλάχοῦ ταῦτα εἶναι τετράγωνα, τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο εἶχον, ὡς φαίνεται, καὶ τὰ ἱστία τῶν ἀρχαίων.

Τὰ ἱστία μετεχειρίσθησαν οἱ ἄνθρωποι πρὸς εὐκολίαν τῆς κινήσεως οὐ μόνον εἰς τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ξηράν. Ὅστις ἐν Κίνα συνήθως ἀνεψοῦσιν ἱστὸν ἐπὶ τινος μονοτρόχου ἵνα διευκολύνωσι τὴν κίνησιν αὐτοῦ.

Ἰστίον μεταχειρίσθησαν προσέτι πρὸς ἀξίαν τῆς ταχύτητος τῶν λεγομένων ποδοκίνητων, τροχλημάτων ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἀπεδείχθη πολὺ ἐπικίνδυνον,

Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν, τὴν Ρωσσίαν καὶ τὴν Βόρειον Εὐρώπην εἰς ἀμάξας καὶ ἑλκθρα μεταχειρίζονται ἰστία ἀντὶ ἰπῶν. Μεταξὺ δὲ Πετροπόλεως καὶ Κρονστάνης ὑπάρχει τακτικὴ γραμμὴ τοιοῦτων ἰστιοφόρων ἀμαξῶν, αἵτινες διανύουσι 30 μίλια τὴν ὥραν! Εἰς δὲ τὴν Ὀλλανδίαν ἰστιοφόρος τις ἀμαξία ἔτρεχε τόσον ταχέως, ὥστε οἱ παριστάμενοι κατὰ τὴν διαδασιν αὐτῆς δὲν ᾔδοναντο νὰ διακρίνωσι τὰ ἐντὸς αὐτῆς πρόσωπα!

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Μαῦρός τις τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, συνοδεύσας ποτὲ τὸν κηρὸν του εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἐθαύμασεν ὅταν εἶδε τὴν ἐργατικώτατα τῶν Ἀγγλῶν καὶ πᾶς ἐχρησιμοποιοῦν ἀκόμη καὶ τὰ ἀψοχα πράγματα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαφόρων ἐργασίῶν των.

« Ἀρέντης εἶπε τοῦ κυρίου του μὲ ἀπορίαν «βλέπω δτι ἐδῶ ὄλοι, μικροὶ μεγάλοι, ἐργάζονται, — ἄνεμος, φωτιὰ, κηρὸς, νερὸ, ἀλογα, βίδια, σκόλοι — ὄλοι κοπιᾶζουσι μόνος ὁ χοῖρος κάθεται, — αὐτὸς τρώγει, πίνει, κοιμάται, δὲν κάνει τίποτε — μόνον σερπαντῆ σάν κ ἔρω σ δλην τὴν ἡμέραν.»

«Ὁραία ἰδέα τῶν προτόντων κυρίου!

— Ἡ σοφὸς ἄγγλος ἐπίσκοπος Ἱερεμίας Ἰάϊλωρ εἶπεν: Ὁ ἀπερίσκεπτος συμπερασματὶ εἶναι γνώρισμα τοῦ μωροῦ ἀνθρώπου: Ὁ σοφὸς διατάζει, ὁ μωρὸς εἶναι πάντοτε βέβαιος. Ὁ πρωτόπειρος λέγει Πιθάνον βέβαιος δτι οὕτως ἔχει. Ὁ πεπειραμένος λέγει Πιθάνον νὰ ἦναι οὕτως ἀλλὰ φροντίσατε παρακαλῶ νὰ βεβαιωθῆτε. Ἡ ὀλίγη γνώσις κάμνει τοὺς ἀνθρώπους νὰ συμπεραίνωσι ἀπερισκέπτως, ἀλλ' ἡ πείρα διδάσκει μετριοφροσύνην καὶ φόβον,

— Τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον ἡ Γαλλία ἐδώρησεν εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἐφθάσεν εἰς Νέαν Ἰόρκην τὴν παρελθόντα μῆνα, καὶ θὰ στηθῆ ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος. Παριστάνει δὲ γυναῖκα εἰκοσι φορὰς ὑψηλοτέραν ἀπὸ γυναῖκα καλοῦ ἀναστήματος, καὶ ὑψώνει λαμπάδα ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἡ λαμπὰς θὰ ἐφοδιασθῆ μὲ ἠλεκτρικὸν φῶς, τὸ ὁποῖον θὰ φωτίζῃ ὄχι μόνον τὴν Νέαν Ἰόρκην καὶ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς κειμένην πόλιν τὸ Βρουκλίνον, ἀλλὰ ἕως τὰς πόλεις, τὰς κόμμης καὶ τὰ χωρία τῆς περιχώρου ἐπὶ πολλὰ μίλια. Τρεῖς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων δηλαδὴ θὰ βλέπωσι τὴν λαμπάδα τῆς θεᾶς Ἐλευθερίας καθὲ νύκτα καλῶς λοιπὸν ἠνωμάθη τὸ ἀγαλμα ἡ «Ἐλευθερία φωτίζουσα τὸν κόσμον» καὶ πολὺ κατάλληλον δῶρον μιᾶς Δημοκρατίας εἰς ἄλλην Δημοκρατίαν, ἡ ὁποία μάλιστα ἐδοκίμασε τὴν γλυκύτερα τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη τώρα καὶ περισσώτερον,

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο δῶρον τῆς Γαλλίας οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ στήσωσι ἐπάνω εἰς βῆθρον τοῦ αὐτοῦ σχεδὸν ὅψους μὲ τὸ ἀγαλμα, στερεώτατον καὶ ὀγκῶδες, τὸ ὁποῖον θὰ στοιχίσῃ 5, ἑκατομμύρια φράγκων, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον θὰ ἀνέρχεται κλιμαξ ἐντὸς τοῦ ἀγάλματος, ἕως τὸ ὑψηλότερον σημεῖον τῆς λαμπάδος, ἡ ὁποία θὰ ἦναι περίπου 70 μέτρα ἄνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἡ ρις τῆς θεᾶς εἶναι σχεδὸν δύο πῆχεις μακρὰ — ὁ δεξιῆς τῆς χειρὸς ἔχει περισσώτερον ἀπὸ 2 μέτρα,

μήκος καὶ περίμετρον εἰς τὴν δευτέραν κλειδίωσιν μέτρον 1 καὶ κἄτι. Ἡ λαμπὰς χωρεῖ 12 ἀνθρώπους καὶ ἡ κεφαλὴ 40. Τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ἀγάλματος εἶναι χαλκῶδες, τὸ ὄλον δὲ ἐκτίσσει τὴν Γαλλίαν 200,000 φρ.

— Ἡ διδάσκαλος ἡγεμονίδος τινὸς τῆς Ἀραβίας ἀποχωρισθεὶς αὐτῆς τῆς εὐώρητις μικρὸν ἐλεφάντινον κιβώτιον μερητὴν παραγγεῖλαι νὰ μὴ τὸ ἀνοίξῃ πρὶν περᾶθῃ ἑλοκλήρον ἔτος. Ἡ κόρη ὑπεσχέθη νὰ περιμένῃ ἕως τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν, ἀλλ' ἤπῳρει καὶ ἦτο πολὺ ἀνυπόμονος νὰ ἴδῃ τὸ ὄρατον πρᾶγμα ἦτο κλειθωμένον ἐκεῖ μέσα. Ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἦλθεν ἐπὶ τέλους ἀλλ' ὅτε ἠνοιχθῆ τὸ κιβώτιον ἀντὶ πολυτιμοῦ θησαυροῦ, εὐρέθη πρᾶγματι ἔχον σχῆμα κοσμημάτων τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ κατὰκυρον καὶ κατὰσκωριασμένον. Τετάρτηον δὲ περπατητῆς ἔφερε τὰς ἐξῆς λέξεις.

« Ἀγαπητὴ μοι μητέρα —

« Ἐκ τοῦ ἐσκωριασμένου τούτου κοσμημάτων μάθα τί συμβαίνει εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ θεὸς ἐπέκλεισα τὸ κόσμημα τοῦτο ἐδῶ, εἶχεν ἐν μόνον στίγμα σῴζουσι, διὰ τῆς ἀμειλίχης ὁμοῦς ἔγεινε τὸ ἀχρηστον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τώρα βλέπεις. Ἰὼτω μικρὰ κηλὶς ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος σου ἀμειλιχῆς δίνονται νὰ ἀμαυρώσῃ καὶ καταστρέψῃ χρῆσιμον καὶ λαμπρὰν ζωὴν! »

— Ἡ Κωνσταντινούπολις ἔχει περισσώτερα τῶν διακοσίων ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων ἐκτὸς τῆς Μεγάλῃς Σχολῆς τοῦ Γένους, καὶ τῆς Θεολογικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Εἰς τὰ σχολεῖα αὐτὰ διδάσκουσι δύο χιλιάδες διακόσιοι διδάσκαλοι καὶ καθηγηταί, διδάσκονται δὲ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι σχεδὸν εἰκοσι χιλιάδες. Εἰς τὴν Μὲ Σχολὴν τοῦ Γένους ἐφοίτησαν ἐφέτος περίπου 750 μαθηταὶ, καὶ ἀπελύθησαν τελειόφοιτοι 53.

— Νῆμα ἀράχνης ἐχρησίμωσεν ὡς σχέδιον τῆς πρώτης κρημαστῆς γέφυρας, καὶ ἐν γένει ὄλων τῶν κρημαστῶν γεφυρῶν τοῦ κόσμου. Ἄγγλος τῆς ἀρχιτέκτων περιπατῶν ποτὲ εἰς τὸν κήπον τοῦ ἐσκέπτετο πῶς νὰ κατασκευάσῃ μίαν γέφυραν τὴν ὁποῖαν τῷ εἶχον παραγγεῖλαι, καὶ ἐνῶ ἐδίδιχεν εἰς διάδρομον ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔνθεν καὶ ἔνθεν ὑψηλοὺς θάμνους, εἶδεν δτι τοῦ ἔφρασε τὴν ὁδὸν εἰς ἱστὸς ἀράχνης, ὅστις διαστάθωνε τὸν διάδρομον, ἀνηρτημένος ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ἄντι νὰ χαλάσῃ τὸ νῆμα τῆς ἀράχνης ἐστάθη καὶ τὸ πατηρήσεν, καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαίωθη δτι ἐνόησε πῶς συνεκρατέιτο τόσον ἐλαφρὸς ἀλλὰ συγγράνωσι καὶ τόσον στερεὸς ὥστε ἡ ἀράχνη νὰ μεταβάνῃ ἀπὸ τὸ ἄκρον ἕως τὸ ἄλλο χωρὶς νὰ τὸν κόπη ἐπέστρεψεν εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἐσχεδίασε γέφυραν, ὅσον τὸ δυνατόν ὁμοιότεραν πρὸς τὴν γέφυραν τῆς ἀράχνης. Ἡ πρώτη αὐτῆ κρημαστῆ γέφυρα ἦτον ἀρκετὰ χονδροειδῆς, ἀνηρτημένη ἀπὸ βαρεῖας ἀλυσίδας, ἀλλ' ὅπως ὅποτε ὑπῆρθε τὸ πρότυπον κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγεινεν ἡ περιφημὸς γέφυρα τοῦ Καταρράκτου τοῦ Νιαγάρα, καὶ ἡ γέφυρα ἡ ὁποία ἐνώνει τὴν Νέαν Ἰόρκην μὲ τὸ Βρουκλίνον, περὶ τῆς ὁποίας ἐλέχθη ὀρώς, ὅτι εἶναι θαυμασιώτερα παρά τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Διατί ὁ θεὸς δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν δούλον του Δαβὶδ νὰ οἰκοδομήσῃ τὸν Ναόν;
2. Ποῖοι ἔνοι βασίλεις συνεισέφεραν εἰς τὴν οἰκοδομὴν αὐτοῦ;
3. Πόσοι ἄνθρωποι ἐργάσθησαν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ;